

Streda veľkého týždňa

Mt 26,14-25

Je zrada osudom?

Povzbudiť k vernosti voči Ježišovi¹

Často sa stretávame s názormi, že osud, ktorý nás čaká, nás neminie. Počúvame, ako iní hovoria: „To mu bolo súdené.“ „Stalo sa, čo osud chcel.“ Dnešné evanjelium sa tiež dotýka takejto osudovosti, no rieši ju inak, ako by sme možno čakali.

Znovu, tak ako včera, prežívame udalosti uprostred poslednej večere a vnímame Ježiša, ako hovorí o zrade. Vraví: „...**jeden z vás ma zradí**“ (Mt 26,21). A ďalej rozvíja: „**Syn človeka síce ide, ako je o ňom napísané, ale beda človekovi, ktorý zrádza Syna človeka**“ (Mt 26,24).

Syn človeka teda ide, ako je o ňom napísané, ale beda tomu, kto ho zrádza. O Synovi človeka, teda o Ježišovi písali proroci Starého zákona. Najmä Izaiáš, z ktorého knihy sme si i dnes čítali v prvom čítaní. Prorok Izaiáš žil okolo roku 770 pred narodením Ježiša Krista. Teda skoro osemsto rokov pred Ježišovým narodením zaznamenal o budúcom Spasiteľovi i slová: „**Svoj chrbát som nastavil tým, čo bili, a svoje líca tým, čo trhali. Tvár som si nezakryl pred potupou a slinou**“ (Iz 50,6).

A takýchto miest vzťahujúcich sa na Ježiša je v Starom zákone niekoľko desiatok. Nazývame ich mesiášske proroctvá. Proroci teda o Ježišovi naozaj písali a Ježišov život ich proroctvá do bodky vyplňal. Mohlo by sa teda zdať, že i Judášova zrada bola prorokmi akoby „naplánovaná“ a že Judáš vlastne nemal na výber a musel zradiť. Ak by to tak naozaj bolo, z Judáša by sa razom stal hrdina, pretože vlastne dopomohol Ježišovi splniť jeho poslanie. My však poznáme pravdu o tejto pomoci. Judáš, rovnako ako my, mal slobodnú vôľu, ktorou sa sám rozhodoval, čo bude a čo nebude robiť. Sám sa rozhodol zradiť a zapredať Ježiša. Bol to jeho slobodný skutok, teda o nejakom osude nemôže byť ani reč. Tridsať strieborných, ktoré za Ježiša dostal, bola cena otroka.

Ježiš o tom vedel a ešte v poslednom možnom momente upozornil všetkých, aj Judáša na to, čo človeka čaká za zradu Boha. Vraví: „**Pre toho človeka by bolo lepšie, keby sa nebol narodil**“ (Mt 26,24).

Všetkých nás raz čaká osobný súd nad každým naším slobodným a dobrovoľným skutkom. To, čo bolo proti Bohu bude potrestané a skutky dobré budú odmenené. Čo asi čaká každého, kto zrádza Boha...?

Všetci, ako sme tu, sme učeníkmi Ježiša. Aj my sa snažíme celým naším životom kráčať po Ježišovom boku. Počúvame, čo nám hovorí, prosíme ho o pomoc

---

¹ Porov.: FARKAŠ, E.: Seminárna práca. Spišská Kapitula : 2004.

a snažíme sa ho hlásať tam, kde o ňom ešte nepočuli. Sme jeho učeníkmi, lebo sa s ním stretávame tu na omši, pri modlitbe. Sme rovnakými učeníkmi ako Ján, Peter, Matúš, ako Jakub, ale aj ako Judáš. Aj nám často hrozí, že Ježiša zradíme. Že ho

odmietneme v našich bratoch, rodinách, v našich kolegoch, či priateľoch. Judášova zrada, jeho nevernosť je tieňom, ktorý neraz dopadne na každého z nás.

Stretávame sa s názormi, že osud, ktorý nás čaká, nás neminie. Počúvame, ako iní hovoria: „To mu bolo súdené.“ „Stalo sa čo osud chcel.“ Z okolia do nás dobiedzajú stovky najrozličnejších vykladačov „nezmeniteľného osudu“.

My ale poznáme pravdu a vieme, že jedinou nezmeniteľnou konštantou nášho života je láska, ktorou nás miluje Boh. Všetko ostatné závisí od nášho rozhodnutia. Sami rozhodujeme, či pôjdeme s Ježišom a zostaneme verní jeho učeniu a životu, alebo, či ho rovnako ako Judáš zapredáme za pár strieborných.

Všetkým nám preto, bratia a sestry, prajem, aby sme svojimi životmi Syna človeka nezrádzali, ale zostávali mu verní každý deň, v každom rozhodovaní.

Amen.